

Hanny van de Steeg

*In twijfel
gevangen*

Roman

CITERREEKS

IN TWIJFEL GEVANGEN

Hanny van de Steeg

*In twijfel
gevangen*

Citerreeks

Voor Jannie

ISBN 9789401907408
ISBN e-book 9789401907415
NUR 344

© 2016 Citerreeks
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.citerreeks.nl

Alle rechten voorbehouden

Julia Terpstra moest even slikken toen ze de brief las. Achteraf gezien was het moeilijker om aan een baan te komen dan ze had verwacht. Was er soms iets mis met haar? De meeste vierdejaarsstudenten van de pabo hadden al een baan. De tijd begon te dringen, want de vakantie was al een eind op streek. Heimelijk had ze op een benoeming gehoopt na het positieve gesprek met het schoolbestuur. Ze vond het jammer, omdat het om een vacature in de bovenbouw ging en die groepen haar voorkeur hadden. Julia liet het er echter niet bij zitten, morgen zou ze op internet weer naar advertenties gaan kijken. Nu had ze geen zin, met dit mooie weer ging ze er liever even tussenuit. Ze pakte haar fiets en reed naar de rivier.

Toen ze het fietspad had bereikt, zette ze er de vaart in. Ze hief haar gezicht naar de zon, de wind speelde met haar lange roodblonde haar. De zonnestrallen schitterden op het water, het leek of er zilverblaadjes op de golven dansten. De fietstocht gaf haar nieuwe energie en de brief raakte al snel op de achtergrond.

Ze had er al een halfuurtje op zitten, toen ze een eindeje verder een jongeman ontdekte. Hij zat te schilderen langs de rivier. De schilder concentreerde zich op zijn doek en had geen interesse voor zijn omgeving. Julia had wel aandacht voor hem. Ze zag dat hij de rivier schilderde. Het kunstwerk boeide haar, ze had iets met kunst. Tekenen was haar hobby, op school gaf ze graag tekenles. Ook haar scriptie had ze over een kunstonderwerp geschreven.

Julia stapte af en ging in de buurt op een bank zitten.

Ze bekeek het schilderij met aandacht en nam intussen ook de jongeman op. Grijnzend bedacht ze waar haar zonnebril al niet goed voor was. Hij zag er artistiek uit in zijn vale shirt en kakibroek die onder de verfvlekken zat. Zijn donkere haar hing tot op de schouders en de sportieve pet paste wel bij hem.

Plotseling keerde hij zich om, liep naar haar bankje toe en ging tegen de leuning zitten. Hij keek naar de rivier.

Nonchalant nam ze een hap van haar appel, alsof ze hem niet gezien had.

‘Ben je soms in mij geïnteresseerd?’ vroeg hij met een lachje.

Nu moest ze hem wel aankijken. Het eerste wat haar opviel, waren zijn ogen. Ze waren niet duidelijk groen of bruin, eerder een mix van beide kleuren. Ze straalden iets alerts uit. Julia was even uit haar doen doordat hij haar zo onverwachts aansprak, maar ze herstelde zich snel. Wat verbeeldde hij zich wel? ‘In je werk,’ maakte ze hem duidelijk.

‘Je mag best even kijken.’ Hij maakte een uitnodigend gebaar.

Ze voldeed graag aan zijn verzoek en bewonderde zijn werk. Hij had de rivier geschilderd in verschillende tinten blauw met klapprozen langs de oever. ‘M’n complimenten,’ zei ze. ‘Het ziet er prachtig uit.’

‘Het is een opdracht,’ legde hij uit.

‘O ja?’ vroeg ze geïnteresseerd. ‘Waarvoor?’

‘Ik zit op de HKU, de Hogeschool voor de Kunsten in Utrecht,’ legde hij uit.

‘Oké, en wat is je onderwerp?’

“Water en licht”.’

Julia vond het knap hoe hij met contrasten had gewerkt. ‘Dat is je dan goed gelukt,’ zei ze instemmend.

Hij glimlachte. ‘Dank je, ik hoop dat mijn docent het met je eens is. Hij is namelijk heel kritisch.’

‘Ik teken ook graag,’ bekende Julia, enigszins verlegen. ‘Maar ik ben slechts een amateur.’

‘Dat weet ik zo net nog niet.’ De student keek haar opmerkzaam aan.

‘Hoezo?’ vroeg ze verbaasd.

‘Nou, volgens mij heb je er verstand van. Volg je soms een opleiding?’

‘Ja, maar niets kunstzinnigs, hoor,’ zei ze gauw. ‘Ik ben pas afgestudeerd aan de pabo.’

‘En heb je al een baan?’ informeerde hij belangstellend.

Ze schudde haar hoofd. ‘Nee, helaas.’

‘Gaat dat lukken, denk je?’

Julia trok weifelend met haar schouders. ‘Ik heb al een paar keer gesolliciteerd.’

‘Stop er maar mee,’ raadde hij aan.

‘O? En dan?’ vroeg ze enigszins schamper.

‘Dan moet je Beeldende Vorming gaan studeren.’

Julia keek hem verbouwereerd aan. Hoe kwam hij daar nou zo opeens bij? Hij kende haar helemaal niet! ‘Dat kan ik vast niet,’ zei ze toen.

‘Waarom niet? Ik wil je werk weleens zien.’

‘Oké.’ Julia pakte haar smartphone uit de fietsmand en toonde hem aarzelend een paar foto’s.

De student bekeek de tekeningen met aandacht. ‘Dat kan ik vast niet?’ herhaalde hij grijnzend. ‘Je hebt talent, dame!’

Julia glimlachte om zijn compliment. Zijn voorstel lokte haar wel aan, maar ze kon er niets mee. Haar ouders zagen haar al aankomen! Nee, ze moest nu zo snel mogelijk een baan zien te krijgen.

‘Als ik jou was, werd ik docent.’ Hij trok een pakje shag uit zijn zak en draaide op zijn gemak een sigaret.

Julia merkte niet dat hij haar gadesloeg. Ze staarde peinzend in de verte. Het liefst zou ze tekenles geven op een middelbare school.

‘Je krijgt er al meer zin in, volgens mij.’

‘Dat is inderdaad mijn ideaal,’ gaf ze toe. Zuchtend pakte ze haar fiets. ‘Ik moet er weer eens vandoor.’

‘Doe het maar,’ zei hij, ‘ook een beetje voor mij.’

‘Hoezo?’ vroeg ze, niet-begrijpend.

De student begon te grinniken. ‘Dan zie ik je terug op de Hogeschool.’

‘Je loopt wel hard van stapel!’ flapte ze eruit. ‘Succes met “Water en licht”.’ Ze stapte op haar fiets.

‘Dat gaat wel lukken,’ antwoordde hij. ‘Binnenkort wordt m’n werk beoordeeld op school. Kom je naar m’n expositie? Ik kan je tegen die tijd wel mailen. Als je mij tenminste je e-mailadres geeft...’

Julia schudde haar hoofd, ze bleef liever anoniem. Ze wist niets van hem, zelfs geen naam. Ze vond het niet prettig dat ze kleurde onder zijn blik. Tegenover deze student moest ze zich niet aanstellen. Abrupt draaide ze zich om en ging er snel vandoor.

Terwijl Julia naar huis fietste, stonden haar gedachten niet stil. Ze had er weleens aan gedacht om naar de HKU te gaan, maar dat leek haar nog niet haalbaar. Over een paar jaar kon ze altijd nog beslissen of ze een avondstudie wilde doen. Ze moest zo snel mogelijk gaan verdienen. Het viel niet mee om aan een baan te komen. De advertenties waren matig in verhouding tot het aantal afgestudeerden dat werk zocht. Ze vroeg zich af of ze opnieuw zou solliciteren. Dat werden dan weer een paar

weken van spanning en onzekerheid.

Het korte gesprek bij de rivier had haar aan het denken gezet. Als ze op dit moment moest kiezen, wist ze het niet zeker. De tijd begon te dringen, de vakantie was bijna voorbij. Het was misschien toch verstandiger om door te studeren aan de HKU of een andere kunstopleiding. Julia trapte wat harder om sneller thuis te zijn. Het plan nam haar zo in beslag dat ze andere fietsers niet opmerkte.

‘Julia!’ werd er geroepen. ‘Wil je me soms niet zien?’

Verstrooid keek ze naar de overkant waar een vriendin langzaam voorbijreed. ‘O sorry! Ik bel je nog wel.’ Automatisch stak Julia haar hand op. Ze bedacht dat Esther zich geen zorgen hoefde te maken om een baan. Zij was benoemd op een basisschool in Harderwijk.

Even later sloeg Julia een straat in met lindebomen langs het trottoir. Ze remde af voor een ruime hoekwoning met een grote tuin. Het mooiste plekje van de straat, vond ze. Ze was aan het huis gehecht omdat ze er geboren was. Het zou jammer zijn als ze voor een baan ver hiervandaan moest gaan wonen. Maar misschien hoefde ze zich geen zorgen te maken. Als ze in Utrecht ging studeren, kon ze met de trein reizen. Ze moest erom grinniken, alsof alles al in kannen en kruiken was. De auto stond nog niet bij het huis, haar ouders waren er dus nog niet. Voordat ze gingen eten, kon ze wel even wat informatie over de opleiding opzoeken.

Julia liep met een goed gevoel naar haar kamer en zette de pc aan. De site van de HKU had ze al snel gevonden en ze klikte de docentenopleiding aan. De inleiding nam ze aandachtig door. ‘Je verwerkt graag jouw indrukken van de wereld tot autonome kunstwerken.’ Die opmer-

king sprak haar wel aan. ‘Je maakt beeldend werk van hoog niveau.’ Met de handen onder haar hoofd liet ze deze zin op zich inwerken. Dat was een uitdaging voor haar, ze wilde groeien in de kunst.

Ze had het tekenen in de vingers en de resultaten waren volgens de docent op de pabo veelbelovend. Hij had geadviseerd om die gave in de toekomst te ontwikkelen. In eerste instantie had ze dat plan van tafel geveegd, maar sinds het gesprekje met de student was ze weer enthousiast geworden. Als ze nog eens vier jaar studeerde, kon ze docent worden. Ze kreeg colleges in pedagogiek en cultuurgeschiedenis, en door stages op scholen zou ze ervaring opdoen. Met dat diploma kon ze ook verschillende kanten op. Als ze geen baan in het onderwijs vond, zou ze voor kunsteducatie kunnen kiezen.

De studiekosten vond ze wel aan de hoge kant, maar met een studiefinanciering was dat op te lossen. Julia werd steeds enthousiaster, de opleiding leek haar het einde. Onverwachts zag haar toekomst er hoopvol uit. Ze wilde de informatie graag met iemand delen. Het liefst zou ze er met haar ouders over praten, maar dat leek haar niet verstandig. Ze kon vanavond weleens bij Esther gaan buurten. Op dat moment hoorde ze beneden de voordeur dichtslaan. Ze liep de trap af om haar ouders te begroeten. ‘Hallo! Alles goed?’

‘Ben je al thuis?’ vroeg haar vader verbaasd. ‘Gezellig!’

‘Ik zit even op internet.’

‘Even? Is het zo belangrijk?’

Julia knikte. ‘Ik zie jullie straks.’

‘We horen het wel,’ merkte haar moeder op.

Julia was niet van plan met de deur in huis te vallen. Ze betwijfelde of haar ouders positief zouden reageren. Ze

moest het rustig aanpakken en eerst steviger in haar schoenen staan. Ze deed de deur van haar kamer dicht en ging op de bank zitten. Ze besloot er eerst met Esther over te praten en stuurde haar een WhatsApp-bericht. Even later reageerde Esther enthousiast dat ze welkom was. Julia glimlachte opgelucht dat ze vanavond haar plan kon bespreken.

‘Heb je nog nieuws?’ vroeg haar vader onder het eten.

‘Ja,’ antwoordde Julia aarzelend.

‘Over de sollicitatie zeker?’ begreep hij.

Ze knikte. ‘Precies.’

‘En, heb je de baan?’ vroeg haar moeder nieuwsgierig.

Julia schudde haar hoofd. ‘Nee, helaas.’

Haar moeder pakte haar vork op. ‘Als ik jou was, solliciteerde ik opnieuw.’

‘De aanhouder wint,’ voegde haar vader er troostend aan toe.

Julia zweeg. Ze trok licht met haar schouders en boog zich snel over haar bord, maar haar moeder had het al gemerkt. ‘Waarom zeg je niets?’

‘Ik weet het soms niet meer, ma.’

‘Je hebt toch je diploma?’

Julia zuchtte. ‘Ik wacht het even af.’

‘Wat wacht je af?’ informeerde haar vader.

Julia moest voorzichtig zijn en haar mond niet voorbijpraten. Eerst moest ze met Esther praten, zodat ze wist wat ze tegen haar ouders moest zeggen. Ze nam onder-tussen een hap. Ze voelde twee paar ogen aandachtig op zich gericht. ‘Het was een spannende tijd,’ zei ze toen ontwijkend. ‘Ik wil gewoon een poosje rust.’

‘En je baan dan?’ vroeg haar vader. ‘Je hebt dat diploma toch niet voor niets gehaald?’

‘Dat komt nog wel,’ zei Julia zacht. Ze zag dat haar moeder verbaasd was.

‘Wij zijn vanmiddag bij Joost en Corien geweest,’ vervolgde haar vader.

‘Daar heeft u meer tijd voor nu u met pensioen bent,’ zei Julia, opgelucht dat hij over iets anders begon.

‘Inderdaad,’ beaamde hij.

‘Hoe ging het met ze?’

‘Heel goed. Joost is aangenomen bij de drukkerij. Hij wordt hoofd van de administratie.’ Er klonk waardering door in zijn stem.

‘Fijn voor hem.’ Julia bedacht dat Joost meer geluk had. Ze was dol op haar enige broer. Sinds zijn huwelijk was dat niet minder geworden, hoewel het onderlinge contact veranderd was. Het klikte niet zo tussen Julia en haar schoonzus. Ze vond het soms jammer dat Corien hem helemaal in beslag nam. Na de geboorte van Diederick was Corien milder geworden. Ze gingen nu gelukkig wat meer ontspannen met elkaar om.

Na het eten vertrok haar vader naar een vergadering. Hij had voorspeld dat het uit kon lopen, maar dat was Julia wel gewend. Terwijl moeder de krant zat te lezen, zocht Julia haar spullen bij elkaar. ‘Ik ga even naar Esther.’

‘Wacht!’ zei haar moeder. Ze hield de krant op. ‘Ik lees hier net iets...’

‘Dat komt vanavond wel, ma.’ Julia werd ongeduldig, ze wilde zo snel mogelijk weg.

‘Maar in Hierden wordt een juf gevraagd,’ zei haar moeder. ‘In de bovenbouw nog wel. Dat lijkt me net wat voor jou.’

Julia had geen zin om erop in te gaan. ‘Later, ma, Esther wacht op me.’

Verbaasd liet haar moeder de krant zakken. ‘Maar dit is toch belangrijk?’

‘Ik kijk straks wel, als ik thuiskom.’ Ze moest zich inhouden om niet te zuchten.

‘Moet je dan niet solliciteren? Straks vis je nog achter het net!’

‘Naar een baan in Hierden? Dat weet ik nog niet, hoor.’ Ze legde haar hand op de deurklink.

Maar haar moeder was nog niet uitgepraat. ‘Er is geen keus, meid. Je moet nemen wat je krijgen kunt.’

‘Maakt u zich geen zorgen, het komt goed.’

Haar moeder schudde het hoofd. ‘Soms begrijp ik je niet meer.’

‘Dat hoeft ook niet, ma, zolang ik mezelf maar begrijp.’

Wat later op de avond belde Julia aan bij Esther, die haar vrolijk naar binnen trok. ‘Dat wordt spannend vanaavond!’

‘Dat denk je maar.’ Julia trok nonchalant met haar schouders.

‘Volgens mij heb je groot nieuws,’ zei Esther. Ze nam haar vriendin mee de kamer in, waar haar moeder op de bank zat met een boek. ‘Mam, hier is Julia! Ze heeft groot nieuws!’

Esthers moeder keek verrast op.

‘Waarom denk je dat?’ vroeg Julia, die zich wat ongemakkelijk voelde.

Esther grijnsde. ‘Ik zie het aan je.’

‘Vertel eens?’ drong toen haar moeder nieuwsgierig aan. Ze legde haar boek weg.

Julia wilde het verhaal van de schilderende student niet aan de hele familie kwijt, maar iedereen mocht best

weten dat ze afgewezen was. ‘De baan gaat helaas niet door.’

‘Hè, wat vervelend nou,’ zei Esther. ‘Ik dacht juist dat je hem gekregen had.’

‘Jammer voor je,’ zei ook haar moeder meelevend.

Opeens rende Esthers broertje Marc de kamer binnen. ‘Kom je voetballen?’

‘Dat kan nu niet. Julia is op bezoek.’

‘Ze kan toch meedoen?’ Marc keek haar met een schuin oog aan.

Julia had best zin om een balletje te trappen, maar daar kwam ze niet voor. ‘Nu niet, misschien een andere keer.’

Marc's gezicht betrok. ‘Wanneer kom je weer in onze groep?’

‘Ik kom niet meer, Marc, de stage is voorbij.’

‘Jammer,’ reageerde hij. ‘Het was gaaf! Jij kon supergoed tekenen!’

Julia was blij met zijn compliment en gaf hem een knipoog. Misschien was dat een aanwijzing dat ze een andere keus moest maken. De stage in zijn groep was fijn geweest, vooral de expressievakken.

‘Ga je douchen, Marc?’ zei zijn moeder. Voor alle zekerheid liep ze achter hem aan.

Eindelijk werd het rustig in de kamer en kon Julia met haar plan voor de dag komen. ‘Ik wil iets met je bespreken, maar niet hier.’

‘Aha!’ Esther grijnsde. ‘Zie je wel, ik wist dat er iets was. Kom maar mee naar m’n kamer.’

‘Ik luister,’ zei Esther toen ze boven waren. Ze plofte naast Julia neer op de tweezitsbank.

‘Vanmiddag heb ik iets interessants beleefd...’ begon Julia.

Esther schoot in de lach. ‘Dat gebeurt zo vaak bij jou.’ Ze liet haar stem iets zakken. ‘Vertel eens, ben je een leuke jongen tegengekomen?’

‘Eh, niet precies.’ Julia vertelde over de ontmoeting met de student en wat ze besproken hadden. Ze werd gaandeweg steeds enthousiaster. ‘En toen raadde hij me aan om naar de HKU te gaan.’

‘O.’ Esther kreeg nog geen kans om te reageren, omdat Julia enthousiast verderging.

‘Vanmiddag heb ik de opleiding op de site bekeken,’ zei ze. ‘Het ziet er goed uit. Het lijkt me wel wat.’

‘Wil je die studie echt gaan doen?’ vroeg Esther verbaasd.

Julia knikte. ‘Ik heb er veel zin in.’

‘De HKU zal best leuk zijn,’ zei Esther, ‘maar...’

‘Wat bedoel je?’ vroeg Julia een beetje teleurgesteld. Ze had juist bijval van haar vriendin verwacht.

‘Nou, ik zou een baan zoeken,’ zei Esther, ‘dan heb je zekerheid.’

‘Precies,’ antwoordde Julia wrang. ‘Ik heb geen baan en ook geen zekerheid.’

‘Je bent net klaar op de pabo en als je de HKU gaat doen, dan komen er nog vier jaar bij.’

‘Maar die opleiding is interessant,’ wierp Julia tegen. ‘Het is bovendien een uitdaging. Ik kan mijn creativiteit kwijt in de praktijklessen en in de stages. Je krijgt pedagogiek en kunstgeschiedenis.’

‘Mij niet gezien!’ verzuchtte Esther. ‘Ik kijk de eerste jaren geen studieboek meer in.’

Julia liet zich niet uit het veld slaan. ‘Ik denk dat het met mij wel gaat gebeuren.’

‘Als ik jou was, solliciteerde ik gewoon opnieuw.’

‘Je lijkt m’n moeder wel.’ Julia rolde met haar ogen.

‘Ze wil dat ik op een baan in Hierden solliciteer.’ Ik had net zo goed thuis kunnen blijven, dacht ze. Hier schiet ik niets mee op.

Esther stak haar duim op. ‘De aanhouder wint!’

‘Ja, dat zei mijn vader ook.’ Julia had er weinig vertrouwen in. Ze wilde liever naar de HKU, maar dat werd haar nu afgeraden door haar beste vriendin. Ze wilde niet toegeven dat ze daardoor onzeker werd.

‘Dat wordt super!’ Esther zag het blijkbaar al helemaal zitten.

‘Hoezo?’ vroeg Julia niet-begrijpend.

‘Nou, ik heb in Harderwijk iets gevonden: een prachtig zomerhuis, met een grote kamer, een open keuken en... twee slaapkamers.’

‘Fijn voor je,’ reageerde Julia mat.

‘Snap dat dan!’ Esther rammelde haar door elkaar. ‘Als het in Hierden wat wordt, kom je bij mij wonen.’

‘Oké.’ Julia’s gedachten draaiden op volle toeren. Het idee was op zich best aantrekkelijk. Julia had het weliswaar goed bij haar ouders, maar ze hielden haar wel erg in de gaten. Ze vond het dus prima om op zichzelf te gaan wonen en samen met Esther zag ze het ook wel zitten. Ze waren al jaren bevriend en konden goed met elkaar overweg. Julia wist nu al dat ze het gezellig zouden krijgen, maar Esther had een baan en zij niet. Julia had geen garantie dat ze haar in Hierden aan zouden nemen. Ongemerkt doorkruiste Esthers voorstel haar plan. Deed ze er goed aan om naar de HKU te gaan? De twijfel stak weer de kop op.

Esther gaf haar een por. ‘Stop nou eens met piekeren! Schrijf zo snel mogelijk een brief.’

‘Misschien,’ zei Julia onzeker.

‘Oké, ik houd erover op. Het is tenslotte jouw keus.’

‘Precies.’ Julia hield zich groot en grijnsde breed.
‘Hoe zag die kunstenaar eruit?’ wilde Esther nu weten.
‘Artistiek, met lang haar en een versleten spijkerbroek.
Zijn ogen waren bruingroen.’
‘Je hebt hem nogal goed bekeken,’ merkte Esther op.
Er lag een ondeugende twinkeling in haar ogen.
‘Dat ging vanzelf,’ zei Julia neutraal.
‘Als dat maar geen gevolgen heeft...’ Esther giechelde.
Julia trok met haar schouders. ‘Echt niet.’ De fiets-
tocht was achteraf een goed plan geweest. Niet vanwege
die student, maar om wat hij tegen haar gezegd had.

In de daaropvolgende dagen had Julia veel om over na te denken. Welke beslissing moest ze nemen? Ze vergeleek de plussen en de minnen van de kunstopleiding met de baan in Hierden. De site van de HKU gaf aan dat ze zich nog kon aanmelden voor het nieuwe cursusjaar. Ze was ervan overtuigd dat ze het daar naar haar zin zou krijgen. Over de vacature in Hierden bleef ze onzeker, ook omdat ze niet de enige sollicitant zou zijn.

Julia kreeg het moeilijk toen haar ouders er zich mee gingen bemoeien.

‘Heb je al gesolliciteerd?’ vroeg haar moeder enkele dagen later.

‘Ik denk er nog over.’

‘Moet je daarover nadenken?’ zei haar moeder verwonderd.

‘Probeer het gewoon,’ drong haar vader aan. ‘Nee heb je, ja kun je krijgen.’

Julia moest niet te lang wachten met haar plannen over de kunstopleiding over de brug te komen, maar dit leek haar niet het juiste moment om ermee voor de dag te komen.

‘Misschien lukt het nu wel. Wat let je?’

Haar vader meende het goed met haar, beseftte Julia, en dat maakte dat ze zich bezwaard voelde.

‘Ik mis je enthousiasme,’ vervolgde haar moeder. ‘Heb je misschien iets tegen de plaats?’

‘Dat is het niet, ma, maar...’ Julia zocht naar woorden terwijl ze uit het raam staaarde. ‘Ik denk aan iets anders.’ Ze was blij dat het hoge woord eruit was.

Haar vader trok vragend zijn wenkbrauwen op. ‘Je spreekt in raadsels. Vertel eens?’

‘Ik heb andere plannen...’ zei Julia aarzelend, ‘misschien ga ik verder studeren.’

‘Hoe kom je daar nu bij?’ antwoordde haar moeder verbaasd. ‘Je hebt net een diploma!’

Haar vader reageerde gelukkig milder. ‘Dat is inderdaad een mogelijkheid. Had je al een studie in gedachten?’

‘Ik wil een kunstopleiding gaan doen.’ Julia merkte dat het nieuws hen overviel.

Het was even stil, toen zei haar vader: ‘Je bedoelt de Hogeschool in Utrecht?’

Julia knikte. ‘Die staat goed bekend.’

‘Die kunstenaarswereld is niets voor jou,’ oordeelde haar vader meteen. ‘Als christen ben je erg kwetsbaar.’

‘Wat bedoelt u daarmee, pa?’

‘Je wordt beïnvloed door vreemde denkbeelden,’ legde haar vader uit. ‘Binnen de kortste tijd...’

Julia liet hem niet uitpraten. ‘Daar ben ik zelf bij. Jammer dat u zo weinig vertrouwen in me hebt,’ voegde ze er enigszins teleurgesteld aan toe.

‘Pa meent het goed,’ mengde haar moeder zich in het gesprek. ‘Hij wil je juist beschermen.’

Julia zuchtte en klemde haar lippen op elkaar. Ze

ergerde zich aan zijn overdreven bezorgdheid. Op deze manier bepaalde pa haar leven, maar ze was al eenentwintig. Ze wilde nu haar vleugels uitslaan en zelf keuzes maken.

‘Ik ben er ook niet voor,’ merkte haar moeder op. ‘Probeer eerst te solliciteren. Daarna kun je altijd nog verder kijken.’

Julia staaarde weer zwijgend naar buiten. Het had geen zin om in discussie te gaan.

Haar moeder begreep dat ze meer vrijheid wilde. ‘Als je die baan in Hierden krijgt, kun je zelfstandig gaan wonen,’ zei ze troostend. ‘Het is een mooie omgeving.’

Julia zweeg wijselijk over Esthers voorstel. Ze merkte dat vader haar opmerkzaam aankeek.

‘Heb je soms al plannen?’ vroeg hij door.

Ze aarzelde en kreeg een kleur. ‘Ik denk er serieus over na.’

Hanny van de Steeg

In twijfel gevangen

Julia Terpstra is een zelfstandige jonge vrouw die onlangs de pabo heeft afgerond. Ze solliciteert zich een slag in de rondte om aan de slag te gaan als basisschooljuf, maar wordt keer op keer afgewezen. Dan besluit ze het roer om te gooien en zich in te schrijven voor de kunstacademie. Julia komt ineens in een heel andere wereld terecht dan ze van huis uit gewend is. Na verloop van tijd ontmoet ze ook Marnix, die smoorverliefd op haar wordt. Maar is hij de man met wie ze haar leven wil delen?

Hanny van de Steeg (1949) publiceerde in 2004 haar eerste roman voor volwassenen, *Mathilde*, en sindsdien schrijft ze regelmatig voor de Citerreeks. Recent verschenen van haar *De regenboog* en *Zoektocht*. Ook schrijft de auteur, die jarenlang docent was in het basisonderwijs, kinderboeken.

ISBN 978 94 0190 740 8 NUR 344

9 789401 907408

www.citerreeks.nl